

MEĐU ZVEZDAMA/AMONG THE STARS

T. LUJAK

E-mail: vilinaplanina@gmail.com

Abstract. Rodili smo se iz sna jedne zvezde, postali od zvezdanog praha, na zvezde se ugledamo, ka njima stremimo. Zvezde, naši čudesni preci, stvorile su nas milijardama godina nakon nastanka kosmosa, nakon milenijumskog sna, iznedrile su nas iz same srži svog postojanja. Zahvaljujući zvezdama živimo pod nebeskom kapom, njihovom sjaju dugujemo naše snove, njihovom dodiru naše ljubavi.

Zvezde, ti čarobni preci, prizivaju nas od iskona. Boje naš svet najrazličitijim bojama, greju nas potresnim pričama, plaše strahotnim sudbinama, bdiju nad nama brižno, baš kao što svaka majka bdi nad svojim milim detetom.

Čudi li onda interes prema zvezdama? Izenađuje li onda ljubav koju gajimo prema tim kosmičkim lepticama? Kao i svako dete tu smo da im se divimo, da ih posmatramo u njihovoj frapantnoj veličini i snazi; pitamo se kakav su život vodile pre nas i strahujemo kakvom će smrću skončati, jer i zvezde umiru. Veličanstvena je njihova smrt, kao što je veličanstven život koji vode.

Kao deo zvezda, kao njihovi potomci, tu smo da ostavimo zapis o velelepnim praroditeljicama. Neko taj zapis ispisuje matematičkom formulom, neko spektralnom analizom, a neko književnom rečju.

Iz tog je razloga naša Internet stranica **belegbg.wordpress.com** okrenuta svemiru i zvezdama. Iz njih crpimo inspiraciju, one nas hrane idejama, pobuđuju našu maštu. Otud konkursi poput (završenog) "Zvezde i mi" za fantastični aforizam i (budućeg) "Beleg" za fantastičnu kratku priču.

Možemo slobodno reći da su nas zvezde oblikovale. Stoga osećamo potrebu da im se na neki način odužimo, skromno, koliko je u našoj moći. Rečju, mišlju, pričom. *Belegom...*

Supernova

Razbole se Supernova i dopade nebeske bolnice. Uzrujali se nebeski lekari, uzrujale se nebeske sestre – šta će sa Supernovom biti? Kašlje, crveni se u licu, čas je obliva hladan znoj, čas gori kao vatra živa. Nikad veću muku nisu imali. Šta da joj daju kao lek? Da l' zvezdani prah, il' trun kosmičke prašine?

U to se zacrveni Supernova, zagolica je nešto u nosu i ona kinu tako strašno, tako strahotno, da se cela nebeska bolnica tresla. Kako je kinula tako se u vasionu rasprši na hiljade svetlosnih trnaca koji su rasli, okretali se i prevrtali sve dok od njih ne postadoše nebeske vile. Sama Supernova se vrlo brzo oporavi i otvori zvezdane jasle za svoja razdragana svetlosna čeda.

Radanje jednog sna

”Previše sam stara. Hod mi je sve teži”, pomisli Supernova i snuži se. ”Izgleda da je došlo moje vreme”, to shvativši, obrati se zvezdanom veću sa molbom da je pošalju u prevremenu penziju. Veće se obrati nebeskom lekaru koji nakon dugog i temeljnog pregleda samo potvrdi njene sumnje.

Supernova se zagrcnu i zaplaka čuvši koliko joj je malo vremena ostalo. Imala je taman toliko vremena da ostvari sebi jednu, davnašnju, želju. Stoga se odmah uputi zvezdanom proročistu. Zvezdane čarobnice zanemeše od čuda kad čuše želju njenog srca. Nemo klimnuše glavom i otreše suze iz očiju.

Supernova beše spokojna. Najzad je mogla da umre. U trenutku kad se urušila u samu sebe oslobodila je toliku energiju koju čarobnice sakupiše i, umesto da od nje stvore zvezde, što su uvek činile, oblikovaše majušna, tanana svetlosna stvorenja, koja nazvaše zvezdanim vilama.

Beluša

Na svetu nije postojalo lepše vile od Beluše. Kao da je sva bila satkana od svile i baršuna: obrazi joj behu rumeni poput krvi, ruke joj behu bele, prozirne poput porculana, te otud i dobi ime Beluša.

Volela je vila rosu i sunce, krošnje drveća i njihove debele senke, potok u vrbaku i stene na izvoru, ali je najviše od svega volela plavo nebo iznad svoje glave i bele oblake što ga šarahu kao okca krila leptira.

Pesmu i igru volela je Beluška možda više od svega, pletenje venaca i bacanje ljubavnih čini ponajviše. Glas je imala tako čaroban, da bi sve stalo kad bi zapevala: i zričak u polju i sova u krošnji i miš u rupi.

Iako je bila vragolasta i nestašna preko svake mere ipak su svi voleli Belušu. Životinje su joj radosno trčale u susret, ptice su vazda obletale oko njene glave, a vetar mrsio gustu, dugu kosu. Tako je Beluša izrasla u jedru, ponosnu vilu.

Međutim, i pored svih čari i čarolija nešto ju je ipak tištilo. Nikako nije mogla da se vine dovoljno visoko i dodirne čarobne, bele oblake. Sve je pokušavala: i da ih prizove k sebi - ostajali su svoji, neposlušni; i da se do njih uzdigne – uvek su joj izmicali; i da ih sama stvori – nikad nisu imali tu punoću i vazda bi stajali prikovani za zemlju. Tako je i nehotice stvorila maglu, al' nije odustajala: bojila ih je raznim bojama, prizivala, mamila i obećavala – sve zalud. Godine su promicale, rasipale se, baš kao duga na nebu. Beluša je bivala sve tužnija, sve tmurnija.

”Šta je s tobom kéeri moja?”, upita je jednog dana vilinska kraljica.

”Mori me jedna boljka majko”, odgovori Beluša setno i poveri joj svoju tajnu.

”Na žalost, ne mogu ti pomoći”, na to će starica zabrinuto. ”Niko još nije čuo za takvu želju. Iako je i nebo oblast kojom vladamo, ipak nam nisu dostupne sve sfere neba. To čemu ti težiš – opasno je”, brižno je upozori stara vila.

Beluša poljubi majku u čelo i povuče se na najvišu planinu koja joj je bila poverena na staranje. Opružila se na vlažnu zemlju i zagledala u modro nebo išarano razdraganim oblacima.

”Kako je čarobno”, pomisli Beluša i uzdahnu. ”Ali, nešto mu nedostaje”, zaključí sa setom.

”Šta mu nedostaje, draga moja?” Beluša skoči na noge kao opržena.

”Oče?”, prozbori u neverici. Nikad joj se do sad, za sve ove godine, nije obratio, iako je uvek i svuda osećala njegovo prisustvo. Znala je da brižno bdi nad njom i njenim sestrama, kao i da boravi u sferama neba koje su vilama bile nedostupne.

”Nedostajem mu ja”, prozbori smelo.

”Drška je i sama pomisao na to, mala moja”, začu odgovor duboko u sebi i zadrhta. ”Pa opet, toliko je smela da ne mogu o nju da se oglušim.” Belušu obuže iznenadna tromost u nogama i ona izgubi dah. Zar je moguće da će joj želja biti ispunjena? ”Ali cena za to je previsoka”, oprezno je upozori Belobog.

”Rado ću je platiti”, uzviknu vila iz sveg grla.

Belobog se od srca nasmeja, ali se odmah potom uozbilji. ”Ovo će rastužiti tvoju sirotu majku. Pogledaj”, obrati joj se takvom bojom glasa, kakvu do tad nikad u životu nije čula i Beluša i protiv svoje volje okrenu glavu i zagleda se u ogroman oblak koji je lenjo krstario nebom.

Kao da spade nekakva nevidljiva koprena sa njenih očiju, Beluša iznenada ugleda starca duge, sede brade gde leži na oblaku i toplo joj se osmehuje. Kao da je bacio nekakvu nepoznatu čaroliju na nju, Beluša najednom oseti kako sva gori iznutra. Srce poče ubrzano da joj tuče, obli je rumenilo, a ruke i celo telo počеше da se tresu.

”Hodi k meni”, pozva je Belobog i vila ga poslušá. Njeno se maleno, ustreptalo srce razgori i buknu takvim plamom da vila najednom sinu poput baklje i poleti na nebo. Tako su, kažu, postale prve zvezde na ovom našem dragom nebu.

Veo

Protrljao oči jedno jutro nebeski zmaj i ugledao sa visoke kule dvora najlepšu vilu na svetu. Sva je treperila i presijavala se u hiljadu boja i nijansi dok je hodala dugom. Nebeskom zmaju zastane dah, sav se ukoči od iznenađenja. Nije ni tren proveo razmišljajući, a već se stuštio sa raskošnih dvora u želji da što pre zgrabi prelepu vilu.

Nebeska lepotica, međutim, prozre zmajevu nameru, skoči sa duge na najbliži oblak, uzjaha ga i potera poput konja preko nebeske ravnice. Jurili su se tako ceo dan i celu noć da je sve sevalo i praskalo. Poplašise se žitelji velikog plavetnila i posakrivaše: neko na oblak, neko na dugu, neko na nebeske dvore; niko vili u nevolji da se nađe.

Shvati lepuška da joj nema spasa pa odluči da pribegne lukavstvu. Skide veo ukrašen sa hiljadu svetlaca sa glave i odbaci ga od sebe i u istom trenu i sebe i oblak na kojem je jahala učini nevidljivim. Zmaj se strmoglavi za velom i dok je shvatio da je prevaren, vila je već bila daleko. Poražen i povređen, zmaj nehte da uzme svetlosni veo kao uspomenu na prelepu vilu, već ga ostavi na nebu da ga gone ljuti vetrovi. Eto zašto danas najudaljeniji kutak neba krasi korona borealis.

Neposlušna zvezda

”Nikad neću utihnuti svoj sjaj! Nikad!”

”Ali, čovek je umro. Nemaš više za koga da svetliš. Njegovo vreme je prošlo. Tvoje vreme je prošlo. Znaš i sama da je tako: svaka se zvezda sa čovekovom smrću gasi. Takva je sudbina nas nebeskih smrtnica. Poveren nam je najlepší i najteži zadatak – da bdimo nad čovekovom sudbinom. Ali, sa čovekovom smrću gasi se i naš život.”

”Nikad!”, uzviknu ustreptala zvezda. ”Uprkos svemu ostaću da sjajim na nebu kako bih sačuvala uspomenu na čoveka!”

”Veće ti to nikad neće dozvoliti”, umorno joj odgovori drugâ.

”Šta mi mogu?”, odlučno će majušna zvezda i jače sinu.

Predsednik zvezdanog veća primeti da se na nebu nešto neobično događa i sazva hitan sastanak.

”Šta da radimo s njom?”, upita ozbiljan skup.

”Da je zatvorimo?”, predlagali su jedni.

”Da je kaznimo?”, umovali su drugi.

”Da je proteramo?”, zahtevali su treći.

”Predlažem da joj ispunimo želju”, izjavi jedna stara zvezda. ”Ljudski vek je suviše kratak za jednu zvezdu. Pomislite samo koliko bi ljudi izvela na put ako je ostavimo u životu.”

Zvezdani skup zaneme pred iznetim predlogom. Pa opet, kad je stavljen na većanje, bi jednoglasno usvojen. Eto, sad znate zašto danas ima toliko mnogo zvezda na nebu.